

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Duran comença la retirada
S'espera que el líder d'Unió doni pas avui a Espadaler en la secretaria general de CiU. El socialcristià enceta una quinzena decisiva per a Mas.

10
anys

Més demanda universitària
La demanda universitària és la més alta en els últims cinc anys. Les notes de tall més altes són per a biotecnologia i enginyeria aeronàutica.

20
anys

González i els GAL
L'exsecretari general del PSOE de Biscaia, Ricardo García Damborenea, acusa Felipe González d'haver autoritzat els GAL.

Daixonses i
dallonses

Ramon
Solsona

Pi-ñol!
Pi-ñol!

“**T**op secret”, deia la convocatòria. Era per l'homenatge que es va retre per sorpresa a la periodista Rosa Maria Piñol amb motiu de la seva jubilació. Va ser un acte senzill, que va consistir a obsequiar l'homenatjada amb la presència d'una seixantena llarga d'escriptors, editors, periodistes culturals i responsables de comunicació. Tot els que hi vam anar –i molts més que no van poder venir– som gent agraïda, tots ens hem beneficiat de la llarga labor de Rosa Piñol. Primer a l'Avui i després a *La Vanguardia*, ha signat milers d'articles, cròniques i entrevistes dedicats als llibres i especialment compromesos en la divulgació de la literatura catalana.

Piñol, que ha estat premiada fa poc pel Gremi de Llibreteres, va dir amb hu-

El periodisme cultural és una cursa de resistència

militat que la seva feina consistia només a informar. Només? No és poca cosa donar veu als llibres i als autors, fer de pont amb les editorials, encaminar els lectors cap a les llibreries. Ho ha fet amb tanta persistència i convicció, que Sergio Vila-Sanjuán la va comparar amb el general McArthur: no defallia a l'hora de proposar entrevistes o reportatges. Aquest és el seu gran mèrit, perquè el periodisme cultural és una cursa de resistència, una lluita constant per obrir-se espai en uns mitjans que miren els llibres amb horror, com uns ploms que ensorren audiències.

Jo també vaig cridar “Pi-ñol! Pi-ñol!” quan va arribar i faig extensiva la gratitud a tots els picapedrers vocacionals que creuen en els llibres, els que militen en la literatura catalana des de la infanteria periodística. Quan jo vaig publicar la meua primera novel·la i no em coneixia ningú, Quim Aranda em va fer una entrevista, la primera, que l'Avui va publicar amb una extensió generosa. Després me n'han fetes moltes més, la Rosa Piñol ha assistit a moltes presentacions i dono fe que va assolir el grau tàctic de degana. Jo he sentit en més d'una ocasió: “Podem començar, ja ha arribat la Piñol!”

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Ara torno

La mecànica de la vida

Pep
Riera

Tot això del procés ens ha mantingut tan tensos durant tants mesos que segurament no ens ha deixat gaudir de determinats plaers d'una manera més relaxada i expansiva. Parlo per mi, si més no. Aquesta setmana passada es va resoldre finalment la processó de la llista. I s'ha fet de la manera més lògica i natural: anant-hi amb els millors de tots els àmbits, sense exclusions absurdes.

La qüestió és que m'he quedat tan tranquil i relaxat que vaig decidir anar al cine. Necessitava una celebració, i de les íntimes i individuals per mi no n'hi ha cap altra com escapar-me al cine. Ja fa molt temps que vaig descobrir que, tant o més que el cinema, el que m'agrada és anar al cine. Allà, en la foscor, sempre és possible que

passi alguna cosa, que algun glop de vida passi de la pantalla a dins l'ànima. I sí, diven-dres va passar, em va passar. L'última pel·lícula animada de Pixar, *Inside out*, és pura vida. És literalment això: un viatge a l'interior de l'ésser humà. Un viatge complet per les nostres emocions. Les de veritat. No les que estem acostumats que el cinema ens mostri forçades, subratllades, exagerades: falses. Emoció pura. Pura vida. Alegre i trista, amarga i tendra, plena de pors i d'il·lusions. El sentit real de la vida a través de l'explicació literal de la mecànica de les emocions.

Avui dia que no volem acceptar estar tristos, que ens paralitza qualsevol dificultat,

ANTHONY GARNER

que no tolerem ni el més mínim fracàs, que ens turmenten els complexos, *Inside out* ens parla d'acceptar la tristesa com a part essencial de la vida, que les contrarietats formen part de la vida de la mateixa manera que les coses positives. I ho fa amb mà artística i sensibilitat humanística. L'última pel·lícula de Pixar toca molt endins, com ja ho feien *Up* o *Wall-e*. O més encara.

Formalment i conceptualment, segurament no hi pot haver dues pel·lícules tan diferents com *Inside out* i *La grande bellezza*. Però al mateix temps no poden ser més semblants en profunditat i emoció. Els haig de confessar que últimament no només estava una mica barallat amb la realitat, i que la solució de la llista pel 27-S m'hi ha recon-

ciliat. També fa uns anys que estic una mica barallat amb el cinema. Amb aquest cinema que copia videojocs, que repeteix pel·lícules ja fetes amb exhibicionisme tècnic, que aplica guions sortits d'un motlle artificial. Però que he deixat d'estar-ho gràcies a joies com *La grande bellezza* i *Inside out*, que ja han fet que l'any passat i aquest hagin valgut la pena. Que la vida valgui la pena.